

AIMAR SHER

HAN ÄR UNG OCH HAN KOMMER
FRÅN VÅRA EGNA LED. VI HAR LÄNGTAT
EFTER DEN 17-ÅRIGA TALANGEN.

TEXT MAGNUS HAGSTRÖM FOTO HASSE FRIDÉN

Jag ser till att ta en selfie med den unge mannen, tänker att den kan bli något att skryta med om några år

Magnus Hagström

★ Hur kommer man till träningsanläggningen vid Årsta från Hortensiaavägen i Huddinge om man är 17 år och ännu inte har körkort? 13 kilometer är lite långt att cykla och med kollektivtrafik tar det 52 minuter och kräver flera byten.

Heter man Aimar Sher, är 17 år och har fått A-lagskontrakt med Hammarby så är det en i högsta grad aktuell fråga.

– Jag har börjat övningsköra med farsan – målet är att ta körkortet i slutet av december strax efter att jag fyllt 18, berättar Aimar när Supporttrarnas Magasin hälsar på hemma hos familjen Sher i Huddingestadsdelen Vistaberg.

Normalt tränar Hammarby 10.30-12.00. Aimar svänger in på Orrfjärdsgränd vid halvnio, käkar frukost och hänger lite innan passet. Efteråt blir det dusch och lunch. Några gånger i veckan avslutar han dagen med gymnasielektioner mellan 16–18, tidsanpassade för att funka för dem som hunnit bli elitspelare innan de gått ut Midsommarkransens gymnasium med fotbollsinriktning. Aimar läser ekonomi/juridik.

– Många säger att jag borde hoppa av plugget men jag har bara ett år kvar och tänker att det är lika bra att gå klart.

När vi är på besök har det inte varit någon eftermiddagslektion. Aimar har varit hemma sen två-tiden och går omkring barfota i träningskläder. Pappa Hazar och mamma Shermin bjuder på hembakat, de fina bollarna bestående av frön, nötter, dadlar och kokos är delikata. Storebror Sivar bor inte längre hemma, han pluggar på ett ekonomiprogram i Gävle. Hemmet är prydligt men en sak sticker ut lite – i en soffa ligger ett monopolspel i sin kartong. Jag bestämmer mig för att jobba som Stefan Billborn under match och gör en anteckning i mitt block. "Monopol", "kollas", "kan bli användbart".

Vi går upp till Aimars pojkrum och tar några

bilder. Två tröjor är inramade: en tigerrandig Hammarbytröja från debutmatchen mot IFK Luleå i cupen förra året då Aimar kom in som 16-åring och så Milantröjan som tillhört favoriten Kaká och som han fick av Zlatan Ibrahimovic. Med tanke på att Aimar Sher själv redan har nått allsvenskt spel så finns ju möjligheten att det är han som kommer att vara idolen i framtiden. Jag ser till att ta en selfie med den unge mannen, tänker att den kan bli något att skryta med om några år. Fast Aimar själv målar inte upp några luftslopp:

– Frågar du mig vart jag är om två eller fem år så har jag inga svar. Jag sätter inte upp några mål, det enda jag tänker på är att ge 100 procent på träning och match försöka bli bättre varje dag. Jag är hungrig och vill alltid ha mer, men tänker också att jag fått spela mer i Hammarbys A-lag den här säsongen än vad jag trodde innan.

Aimar vill spela så mycket fotboll som möjligt men det är klart att han som 17-åring i en allsvensk trupp inte kan räkna med regelbundet matchande. När detta skrivs har han spelat i 15 av Hammarbys 24 matcher, varav den stora majoriteten är inhopp. Han ingår också i kategorin spelare som kan gå mellan IK Frej och Hammarby och har därför också fått göra sju matcher med Täbyklubben i Norrretan. Sammantaget givetvis inte alls så mycket fotboll som han skulle önska – men han ser också värdet i att varje träning är utvecklande med ett allsvenskt lag är utvecklande.

Vad gör du helst – spelar en hel match med Frej eller gör ett tiominutersinhopp i Hammarby?

– Hellre hel match med Frej, jag vill spela så mycket som möjligt.

Svaret kommer snabbt och spontant. Men så funderar han lite.

– Det är klart, handlar det om inhopp i ett hett derby mot Djurgården så gör jag nog hellre

det. Men om det är att åka till Kalmar och komma in när vi leder med 3-0, då är det bättre med en hel match i Norrretan.

Känslan av att det roligare med hela matcher i Täby än att göra inlägg för Hammarby har ju också att göra med att det här är en väldigt speciell säsong, när de allsvenska stormatcherna spelas utan publik. I likhet med alla andra tycker Aimar att fotbollen känns helt annorlunda när det är tomt på läktarna.

– Jag har bara spelat en match inför hemmapublik, i våras mot Sundsvall i cupen och det tyckte jag var fantastiskt.

I cupmötet med Giffarna som Aimar Sher syftar på kom han in i stället för Gustav Ludwigson i 66:e minuten. Hammarby ledde med 2-0, när matchen var över stod det 4-0 på resultatavslaget. 14 350 åskådare var på plats. Det här skedde den 8 mars i år, men på många sätt känns det som en evighet sen. Folk på läktaren! Hammarby leder och knyter ihop säcken! Tänk att man ska behöva bli nostalgisk över något som hände för ett halvår sedan.

Aimar förlängde nyligen kontraktet med Hammarby med ytterligare ett år och det gäller nu fram till och med 2022. Rimligen innebär det att han kommer att få spela för Hammarbys publik och uppleva vad Hammarby är, "på riktigt". Men varken Bajen eller någon av de andra större klubbarna var något Aimar hade koll på under uppväxttiden. Hans resa gick från IFK Stockholm i Vårby via Mälardalens IK till Enskede IK där Hammarby såg honom och erbjöd plats i akademilaget för 11-åringar.

– Det var lite av en chock. Jag var van att träna en gång i veckan, i Hammarby handlade det om fyra-fem gånger, och med utbildade tränare.

Att gå från de mindre klubbarna i Söderort till Hammarby var ett steg som Aimars fotbollsintrigerade familj stöttade. Är man döpt efter farsans favoritspelare, den argentinska stjärnan Pablo Aimar (se bilden), ser familjen inga problem med en helhjärtad fotbollssatsning. Pappan har egen firma inom re-

dovisningskonsultation och haft tid att vara med vid i stort sett alla turneringar sonen deltagit i. Och tittat på många av träningarna, men nu när Aimar är A-lagsspelare i Hammarby känns det inte riktigt bekvämt att ha farsan hängande bredvid planen.

– Pappa spelade en del i Irak. Han säger att han var bra, men jag tror honom inte riktigt. Jag har kollat med hans bröder, säger Aimar lite spjuveraktigt när Hazar kommer med påfyllning av te.

– Jag var duktig men fick inte samma chanser som Aimar, replikerar pappa Sher.

Familjen kommer ursprungligen från norra Irak men lämnade landet 2006 när det blev svårt att leva där. Att det blev Sverige berodde på att man kände folk här som talat gott om landet. Eftersom Aimar fått nosa på landslagsspel kan det i framtiden bli fråga om att göra ett val, svenskt eller irakiskt landslag? Aimar var tre år när han kom till Sverige och för honom känns det självklart att det är svenska landslaget som gäller. Hittills har det blivit fem landskamper, varav två med P16 Future Team som är ett landslag för spelare födda sent på året.

– Jag gör nästan aldrig mål, men gjorde ett i debuten med Future Team mot Danmark. Ett skott som gick stolpe-stolpe-in. Det var stort att få bära landslagströja och representera sitt land. Och att få göra mål! I och med att jag trivs bäst som defensiv central mittfältare blir det inte så ofta. Jag har gjort väldigt få mål i min karriär.

Hur skulle du beskriva dig som spelare?

– Jag vill springa extremt mycket och vara delaktig i spelet vare sig vi anfaller eller försvarar oss. Som central mittfältare blir man en länk mellan lagdelarna och kan styra tempot i matcherna, det gillar jag. Det är där jag spelat ända sen jag började med fotboll, men det har också hänt att jag fått starta på yttermittfält.

Det talas ibland om att spontanfotbollen knappt existerar längre. Det gäller inte Aimar och hans vänner som ägnat mycket tid åt fotboll utanför den organiserade verksamheten.

– Jag har alltid sökt upp någon plan i närheten där jag bott och spelat med kompisar. Ofta bestämdes vi att börja spela kl 8-9 på morgonen. I Bredäng var det "Trissan" som Bredängs IP kallas, här i Huddinge har vi spelat kvinnafotboll på en liten plan där vi brukade vara tre

Aimar får full uppbäckning av sina föräldrar Hazar och Shermin.

lag och det vinnande fick stå kvar. Mycket av min kärlek till fotboll har jag fått från spontanfotbollen – att vinna mot kompisar är det bästa som finns! Men det är också lätt att skada sig, så nu blir det inte så mycket när jag spelar i Hammarby.

Det är förstas en bit från spontanfotboll till att vara professionell fotbollsspelare, vilket man får säga att Aimar är även om han fortfarande går i plugget. Kontraktet med Hammarby innebär att han kan bidra ekonomiskt till familjen, och gör att hans mamma Shermin ägnar sig åt familjen i stället för att jobba som förskollärare som hon gjorde tidigare. Aimar berättar om hur tacksam han är mot sin familj där allt är serverat för honom, vilket så klart är värdefullt om man ska få ihop elitidrott och sista året på gymnasiet. Men även med bra stöttning hemifrån är det en stor omställning att gå från ett ungdomslag till seniorfotboll.

– Jag har alltid spelat med jämnåriga och det var något helt nytt att umgås spelare där en del var dubbelt så gamla som mig. Snacket är helt annorlunda. I början var det en chock, det kändes som en helt annan värld. Det blir att jag snackar mest med Oliver Dovin som kom tillsammans med mig från Enskede. Men jag tycker att alla i laget tog hand om mig, det var tryggt.

En viktig bit var tränare Billborns sätt att se och ta hand om unga spelare. Under Aimars första träningar var han framme och instruerade honom specifikt mellan övningarna och tipsade vad han skulle tänka på.

– Stefan har behandlat mig extremt bra, han vill att man ska utvecklas.

Förutom det uppenbara i att Aimar är en väldigt ung spelare i Hammarbytruppen så sticker han ut på ett annat sätt: mustaschen. Skägg är rätt vanligt i toppfotbollen numera men man ser inte så ofta mustascher i Clark Gable-stil.

Din fina mustasch har blivit något av ett signum. Är den en medveten grej för att profilera dig?

– Mustaschen har tydligen blivit mitt kännetecken... men jag har den mest för att jag ännu inte har så bra skäggväxt. Brorsan har ett fint skägg och det skulle jag också vilja ha.

OK, då vet vi det. Vi som gillar Aimars eleganta tangorabatt får njuta ett tag till, men snart är det skägg som gäller även för honom.

Det är dags att avsluta besöket. Jag tittar i blocket och ser en krumelur om ett monopolspel och påminns att jag skulle fråga om det.

– Jag spelar med mina kusiner när de är på besök. Det är som med spontanfotbollen – skönt att slå sina kompisar, härligt att ruinera dem. Jag är vinnarskalle där också. ■